

Evangelí del divendres de la setmana II de Pasqua: quedar-se sense reserves

Evangelí i comentari del divendres de la II setmana de Pasqua. “Què és això per a tants?” Cinc pans i dos peixos són molt poc per alimentar una gernació. Per a Jesús va ser suficient. Demanem al Senyor que ens faci generosos per no guardar-nos “aquest poc”, amb qui Ell pot obrar grans miracles.

Evangelí (Jn 6, 1-15)

Després d'això, Jesús se'n va anar a l'altra banda del llac de Galilea o de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els seus deixebles. Era a prop la Pasqua, la festa dels jueus.

Llavors Jesús alçà els ulls i, en veure la gran gentada que arribava al lloc on era, digué a Felip:

-On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?

De fet, ho preguntava per posar a prova Felip, perquè ja sabia què volia fer.

Felip li va respondre:

-Ni amb dos-cents denaris no n'hi hauria prou per a donar un tros de pa a cadascú.

Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, li diu:

-Aquí hi ha un noieta que té cinc pans d'ordi i dos peixos; però què és això per a tanta gent?

Jesús digué:

-Feu seure tothom.

En aquell indret hi havia molta herba i s'hi assegueren; només d'homes, eren uns cinc mil. Llavors Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí a la gent asseguda, tants com en volgueren, i igualment repartí el peix. Quan tothom va quedar satisfet, va dir als seus deixebles:

-Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es perdi res.

Els els van recollir i amb els bocins d'aquells cinc pans d'ordi ompliren

dotze cistelles: eren les sobres
després d'haver menjat.

Quan la gent veié el senyal prodigiós
que ell havia fet, començaren a dir:

-Realment, aquest és el profeta que
havia de venir al món.

Jesús s'adonà que venien a emportar-
se'l per fer-lo rei, i es retirà altra
vegada tot sol a la muntanya.

.....

Comentari

Després d'un altre dia intens de
predicació i guariments, Jesús va
sentir compassió de la munió perquè
es tornaria a casa amb l'estómac buit
i va demanar als apòstols que els
donessin ells mateixos de menjar.

Aquesta petició del Senyor potser no
agradaria als deixebles, ja que també

ells estarien esgotats de la jornada i somiarien quedar-se sols amb el Mestre per retirar-se a un lloc tranquil i descansar amb Ell.

Jesús s'adonava perfectament de la dificultat d'allò que els demanava, però, així i tot, ho va fer. També a nosaltres el Senyor ens demana coses que moltes vegades ens semblen impossibles de complir i tirar endavant: un manament que no aconseguim viure, una relació difícil, un amic del qual ens estem distanciant, una virtut per la qual fa temps que lluitem, però que no ens surt...

En el fons, el que el Senyor vol amb aquest “doneu-los vosaltres de menjar” és que els apòstols confiïn en Ell i no tant en el que tenen o en el que poden aconseguir.

Després de posar fil a l'agulla per aconseguir amuntegar tot el menjar possible, el resultat és molt escàs.

Què són cinc pans i dos peixos perquè mengi una multitud? Certament, res. Més ben dit: gairebé res. Però aquest “gairebé res” és el que possibilita el miracle tan grandíós que fa el Senyor.

Jesús, amb aquest “gairebé res”, fa que mengin tots i encara van sobrar dotze cistelles plenes. Jesús no estalvia esforços, ho dona tot, es dona completament. I ho fa perquè nosaltres tinguem vida, i la tinguem en abundància (cf. *Jn* 10, 10).

Pablo Erdozáin // Studio Annika
- Getty Images

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-divendres-de-la-setmana-ii-de-pasqua- quedar-se-sense-reserves/> (07/04/2026)